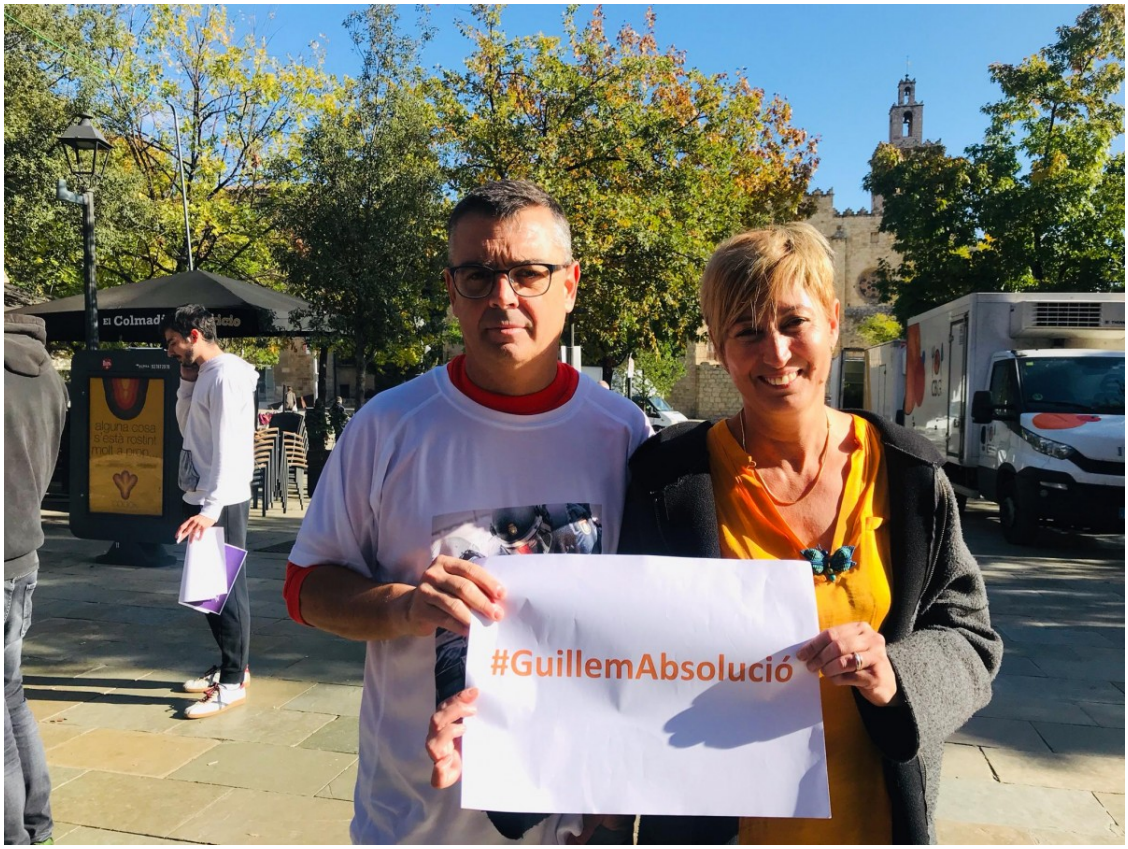
Societat | Albert Hernàndez / Anna Mira / Marc Solé | Actualitzat el 06/11/2019 a les 13:00

«Van detenir el nostre fill adolescent perquè es va despistar guardant un paquet de clínex»

Els pares del menor de Sant Cugat detingut el 18 d'octubre a Via Laietana expliquen com van viure la detenció del seu fill

Els pares del Guillem, menor detingut durant el 18-O a Via Laietana. | Anna Mira

El santcugatenc Guillem Padilla, de 16 anys, va ser detingut el passat 18 d'octubre a la Via Laietana de Barcelona, en el marc de la vaga general. Actualment està acusat de desordres públics i atemptat contra l'autoritat i es troba en llibertat vigilada amb mesures cautelars com ara que no es pot acostar a 200 metres de la Prefectura de Via Laietana. La seva segurament ha estat una de les detencions més virals de les últimes setmanes: el noi de la dessuadora taronja, que estava assegut i davant l'avançament de la línea policial, s'entreté amb la motxilla i acaba absorbit pels agents. Era una de les seves primeres manifestacions i "per despistar-se a l'hora de guardar un paquet de clínex a la motxilla, el van detenir". Així ho expliquen els seus pares, en Miquel Àngel Padilla i l'Anna Castelló, en una entrevista amb **NacióDigital.**

- Com van viure la detenció del Guillem?

- Miquel Àngel: Van ser hores molt llargues. Sempre ho havíem vist des de fora. Només érem

d'anar a les manifestacions de l'11 de setembre, però no estem implicats amb la causa, tenim aficions no polítiques. Ara ens hem adonat que la reivindicació arriba a peu de carrer, que toca a gent que no està implicada.

- Anna: I això fins ara no havia passat. De fet, el Guillem era de les primeres vegades que anava a una manifestació. Ha estat justament arran de la publicació de la sentència del Suprem que es va dir: "Potser ara sí que toca sortir al carrer". I ha tingut aquesta mala sort.

[youtube1x1]https://www.youtube.com/watch?v=dVsQHgI9z1w[/youtube1x1]
- I com recorden aquell dia?

- Miguel Àngel: Va ser alegre! Vam anar junts fins a Barcelona i més tard ens vam separar, perquè va anar amb una colla. Fins i tot, ens va enviar un vídeo festiu al migdia, però ja de tornada, quan vam sortir del tren a Sant Cugat, al vespre, ens va trucar la Policia per dir-nos que el Guillem estava detingut.

- Com reaccionen a la notícia?

- Miquel Àngel: Ens va caure el món a sobre. Vam pensar que alguna cosa havia fet per estar detingut. "Què has fet?", li vam dir.

- Anna: Clar! Penses, un noi jove, de 16 anys, a primera fila, com ens van dir... T'imagines coses... Ell li deia al seu pare, "no he fet res, no he fet res" i li contestava: "Segur?".

- Una reacció instintiva i racional de qualsevol progenitor.

- Miquel Àngel: Sí, del tot. Vam dubtar d'ell i el vam esbroncar. El policia amb qui vam parlar per telèfon ens va dir que "*estaba delante y lo cogimos*". Però ara que tothom ha vist el vídeo, les imatges són explícites. Un amic del darrere li va demanar el paquet de clínex i ell, que és molt endreçat i volia posar-lo a la motxilla, es va despistar. Però no havia de témer que li fessin alguna cosa, perquè no estava fent res. Simplement, es va despistar i insisteixo, si no has fet res, no tens per què patir.

- Quan van poder veure'l?

- Anna: El seu pare al dia següent, al matí, quan va anar a declarar a la Fiscalia, perquè al ser menor el pare o la mare han d'estar presents. En total, va estar unes 24 hores detingut.

Cartells de les imatges de la detenció i de suport al Guillem de Sant Cugat, detingut durant la vaga del 18-O
Foto: Anna Mira

- Com ha estat la post-detenció?

- Miquel Àngel: Tot ha canviat molt, intentem que sigui normal. És dur i no estem acostumats, com ara mateix, parlar amb la premsa. Som persones anònimes que ara ja ho hem deixat de ser i costa portar-ho. Sabem que el Guillem és innocent, volem que li retirin els càrrecs i seguir endavant. Com fins ara, potser una mica més involucrats.

- Anna: Sí, més involucrats, perquè ens ha tocat a dins. Volem que es vegi que és una injustícia. És un cas anònim, el Guillem no és ningú, de cap partit polític. Simplement, és un noi que es manifestava i ja està. Això és el que sap més greu.

- I les rutines de la família s'han vist alterades?

- Miquel Àngel: No podem perquè hem d'anar a treballar. Ja ens agradaria dedicar-nos a fer més actes d'aquest tipus, però no podem.

- Anna: I el dia a dia, de vegades, també ajuda a tirar endavant, perquè t'obliga a no estar tancat i pensant tota l'estona en el mateix. Però no només per a nosaltres, també per a ell, que agafi la dinàmica de tornar a l'escola i, al cap i a la fi, que tot torni a la normalitat. Tot plegat, aquest boom no ens va bé ni a ell ni a nosaltres, perquè el suflé acabarà baixant.

- Què els dirien a la resta de pares que tenen fills a la presó?

- Miquel Àngel: Doncs, segurament ho estan passant pitjor. Nosaltres hem tingut la sort que van sortir a la llum pública les imatges. De totes maneres, cal seguir endavant i tenir molta fe. Sabem que el que fem [manifesta-nos] no és dolent, és democràtic i demanem que ens ho deixin fer. No és res de l'altre món. Hi ha qui no ho entén? Doncs, ha d'acabar entenent-ho.